

тоя кржгъ, пълзи бавно, лжкатуши, нѣкжде се струпва на купчини, нѣкжде се разтегля и прекжсва. Нѣма шумъ, нѣма викове. Дори тежкитѣ коля на обоза не дрѣнчатъ, не зацвилва нито единъ конь. Отъ време на време откъмъ изтокъ се чуватъ рѣдки топовни гърмежи, но и тѣ звучатъ тжпо и глухо, каточе нѣщо се разпуква и руши въ самата небесна твърдь. Колоната продължава пжтя си мудро, безмълвно, потопила и двата си края въ тъмния хаосъ на мъглата. Човѣкъ би помислилъ, че това шествие е почнало кой знай откога, ще трае кой знай докога. Подъ мрачното и безрадостно небе сякашъ се нижеше печалната върволица на сѣнки, които бродятъ изъ нѣкакъвъ фантастиченъ миръ.

Но всичко това изведнѣжъ се промѣня. Колоната спира. Чернитѣ човѣшки фигури се разбъркватъ, изпразватъ шосето и се отбиватъ по дветѣ му страни. И докато едни се повалятъ като убити върху раницитѣ си, други се разтичватъ изъ близкитѣ храсталаци и за мигъ-два само безброй огньове пламватъ по цѣлата дължина на колоната. Мъглитѣ каточе спиратъ ледения си дѣхъ. Млѣчнобѣлъ пушекъ се точи право нагоре въ тънки струи, примамливо и топло блѣсватъ медночервени пламъци. И голѣмата колона, тѣй тиха и безмълвна доскоро, се оглася отъ весела и шумна врѣва.